

Balogh Robert

A SZEGÉNYORSZÁGBAN SZÜLETETT LÁNY

Vörösmarty téri jelenet

Dedikáltam épp, hűvös június, Medárd idején
Jön, tipeg, forog, rögtön kezd, ő engem olvasott
Velem feküdt s kelt is másnapon, hogy könyvtárból
engem kivett, s ahogy csacsog, annyi frázisa van,
folyékonyan kellemetes, gyufaláng a szeme, talán nem aludt
s hogy ő Szegényországban született, csak bolondéria.

Csak beszél, s van valami pillanat, amikor elcsípem a csodát
Beszél mindenről, hogy ő nem festi magát, s a nők a kontúrceruzát,
Nem érti, mire használják, mert a rúzs körül az a barna vonal,
Mintha kakinyom lenne, olyan. Hát, valamit hümmögök, de megint
kezd,
Hogy ő költő és szervező, irodalmi, meg mindenhogyan szeretné, ha
én neki
A címemet. Közben dedikálni is kell, a képembe bámul néhány tétova
Ember, s hogy megérezem, visszanézek, s mint nyitott szekrényből,
Hűvös árad, parfüm lehelet, s közben idefúj néhány hangot a szél,
Hogy valaki nagyon ír egy novellát, akarja a prózát, a lány csak
mondja,
Olyan, mintha selyemcukrot szopogatna, vagy tavasszal lenyelt egy
cinkét,
S az még él szegény, a magokból csipeget, s a korgó gyomorból
tovább énekel.
Valami megökleli a szívem belül, sajnálom, hogy Szegényországból
épp élém,
Hogy pont velem akar, egy olyan lány, aki a homlokát úgy ráncolja,
Mint a lázbeteg gyerek. Nézem a fülét, elég helyes. De hogy ennyit
Beszélni hogyan lehet. Vízet töltök neki, hallgat, amíg iszik,
hálás bocsizemek, búcsúzóul megfogja a kezem, finom meleg.

(Élet és Irodalom, 2002. július 26.)